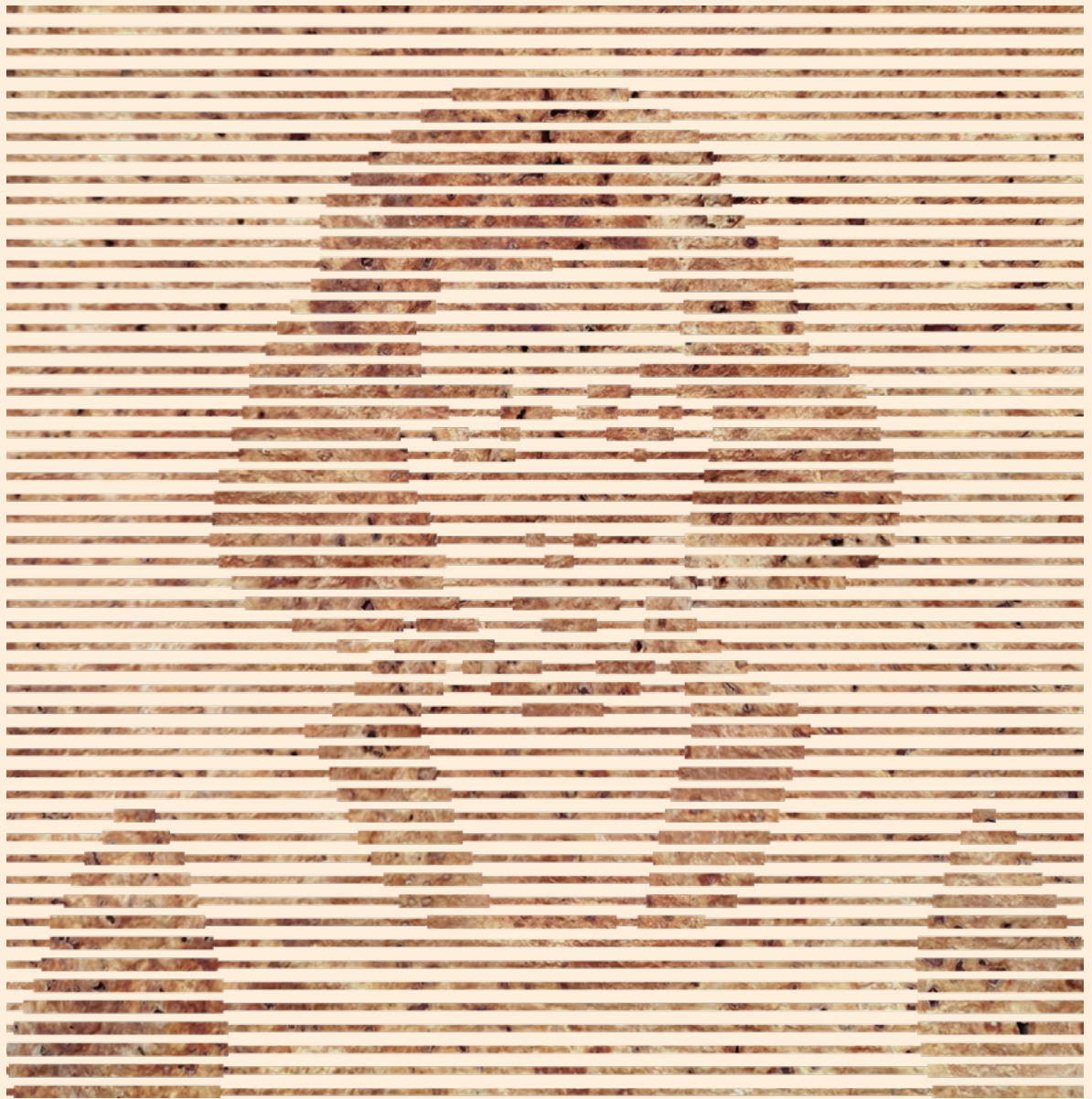

Art & Gavarres

8è Festival Internacional d'Art i Paisatge
Del 6 de setembre al 2 de novembre de 2025

Girona, Celrà, Cassà de la Selva,
Llagostera i Castell d'Aro

Art & Gavarres

**8è Festival Internacional
d'Art i Paisatge**

Organitza

Consorci
Gavarres

Diputació de Girona

Financia

Financiado por
la Unión Europea
NextGenerationEU

Plan de
Recuperación,
Transformación
y Resiliencia

Ajuntament

de Girona

BÒLIT
CENTRE D'ART
CONTEMPORANI
GIRONA

TEATRE
MUNICIPAL
DE GIRONA

Xarxa d'activitats culturals

Ajuntament de
Cassà de la Selva

Ajuntament de Celrà

AJUNTAMENT
DE LLAGOSTERA

Ajuntament de
Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró

Col·labora

CORK
experience

Museu del Suro de Catalunya
Palafuigell
MNACTEC

MEMÒRIA A&G 2025

Comissariat

Àngels Artigas i Oriol Granyer

Producció

Anabel Marín

Coordinació municipis

Àngels Mir, Raquel Ill, Lali Quito
i Mariona Puigbaldoyra

Fotografies

Anna Mas

Audiovisuals

24 imatges x segon (Quim Paredes)

Comunicació

Notidig

Assessorament lingüístic

Diputació de Girona

Disseny Gràfic

La Fonda Gràfica

Art&Gavarres, 8è Festival Internacional d'Art i Paisatge. L'ús dels continguts d'aquesta obra està subjecte a una llicència de Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada (by-nc-nd) de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre i quan no sigui per a usos lucratiu i no es modifiqui el contingut de l'obra. Per veure una còpia de la llicència, visiteu:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca>

Instagram: [@artgavarres](https://www.instagram.com/artgavarres)

Vimeo: [artgavarres](https://www.vimeo.com/artgavarres)

#ArtiGavarres2025

www.artigavarres.cat

CONSORCI DE LES GAVARRES

President

Daniel Encinas

Gerent

Quim Gubau

Serveis Tècnics

Oriol Granyer, Maria Piferrer,
Enric Bisbe, Anabel Marín Martínez

Secretari

Josep Rovira

Administració

Mei Llovet i Natàlia Duran

Finca Camps i Armet, s/n

(Can Geronès) 17121 Monells

consorci@gavarres.cat

Tel. 972 64 36 95 / 638 557 836

www.gavarres.cat

Art & Gavarres

8è Festival Internacional d'Art i Paisatge
Del 6 de setembre al 2 de novembre de 2025

Girona, Celrà, Cassà de la Selva,
Llagostera i Castell d'Aro

@artgavarres
artigavarres.cat

ÍNDEX

8

PRESENTACIÓ

19

ARTISTES

<u>21</u> CELRÀ	<u>31</u> GIRONA	<u>51</u> LLAGOSTERA
<u>22</u> Manel Trias	<u>32</u> Nonki Nishimura	<u>52</u> Última Vèrtebra
<u>24</u> Sergio Delicado	<u>34</u> Clara Oliveras	<u>54</u> Susana Malagón
<u>28</u> Col·lectiu Natura
és Cultura (amb el guiatge d'Enric
Fàbregas i Leo Castro)	<u>36</u> Roger Martí
i Francesc Ginesta	<u>57</u> CASTELL D'ARO
	<u>38</u> Zaida Guerrero
i Rossana Pinho	<u>58</u> Josep Bamala
	<u>40</u> Daniel Vera
i Valbona Fejza	<u>60</u> Tomàs Pons
	<u>42</u> Paula Anta	<u>62</u> Laura Lio
		<u>64</u> Xavier Vilagut
	<u>45</u> CASSÀ DE LA SELVA	
	<u>46</u> Lluís Xifra	
	<u>48</u> Eduard Baulida	

66

16 LOCALITZACIONS

PRESENTACIÓ

Art & Gavarres és un festival que parteix de la idea que l'art pot ser una eina que ens ajudi a reflexionar i a canviar la nostra mirada sobre el paisatge. Relacionem art i natura per donar a conèixer aquest espai natural protegit i posar-lo en valor.

Els artistes participants creen durant una setmana obres in situ amb materials naturals. Us convidem a visitar-nos i a descobrir aquestes intervencions artístiques efímeres, tot endinsant-vos a les Gavarres. Les obres són visitables fins que la mateixa natura, amb el pas del temps, les esborri.

EDICIÓ 2025

El suro: matèria, paisatge i societat

A l'Espai natural protegit de les Gavarres hi creixen un terç de les suredes catalanes, que representen prop de la meitat dels boscos d'alzines sureres protegides del país.

El suro, paraula que localment anomena tant l'arbre com el material que aquest genera, és el motiu inspirador de les intervencions artístiques de l'Art & Gavarres 2025.

Com a material són fascinants les seves qualitats de lleugeresa, aïllament, flexibilitat i durabilitat, així com ho són la capacitat regenerativa i la resiliència davant de catàstrofes naturals de l'espècie.

Hem proposat als artistes dialogar literalment o conceptualment amb l'arbre generador d'aquest material tan especial i amb l'ecosistema que l'acull.

Les propostes es concreten en la ubicació d'obres d'artistes en suredes o en sureres destacades, en treballs que utilitzen el suro com a material principal o que prenen les característiques del suro com a font d'inspiració teòrica.

El festival no només busca posar en valor aquest ecosistema i aquest material sinó també reflexionar sobre com els recursos naturals poden arribar a transformar profundament la realitat socioeconòmica i urbanística d'un territori.

INDUSTRIAL

A la fotografia Joan Miquel Avellí (Palafrugell 1875 -1934), industrial surer i filantrop. Autoria: desconeguda.

OBRERA

A la fotografia, una obrera a la fàbrica de taps de suro de Sant Feliu de Guíxols. Autoria: MUR DARGALLO, Ricard. Fons i col·lecció Emili Massanas i Burcet. IF 1101377. INSPAI. Diputació de Girona.

PELADOR

Retrat d'Eloi Madrià, pelador de suros, Cassà de la Selva. Fotografia de BORRÁS ABELLÓ, Jordi. La Mira, «Preguntant als suros».

Des del segle XVIII es fabriquen taps de suro a Catalunya i encara actualment s'hi concentra una potent indústria que subministra taps de suro a gran part dels cellers d'arreu del món. Pobles com Cassà de la Selva, Llagostera, Palafrugell, Agullana o Sant Feliu de Guíxols van desenvolupar una forta indústria surera.

A Palafrugell, el desenvolupament econòmic durant el primer terç del S. XX, va ser liderat per Joan Miquel Avellí, fundador de diverses empreses de suro conegudes popularment amb el nom de Can Mario. La producció va créixer tant, que només a Can Mario van arribar a produir-se un milió de taps diaris.

El procés de la manipulació del suro té diverses etapes. Els primers tapers del segle XVIII treballaven en petits tallers i feien tot el procés del tap de forma manual. A mesura que va créixer la demanda, van aparèixer les primeres màquines i ja al segle XIX va arribar la plena mecanització, que va permetre augmentar el volum de producció, provocant un boom de la indústria surera. La mecanització va suposar la incorporació de moltes dones a les fàbriques, així com d'infants.

A la imatge, una treballadora passa els taps per la màquina de polir caps. El tap passava entre dos discos d'esmeril que li donaven l'alçada exacta que havia de tenir.

DILLUNS 1 DE SETEMBRE

Casa de Cultura de Girona a l'auditori Josep Viader

18.30 h Acció de Sergio Delicado i posterior obertura de l'Art & Gavarres i presentació per part d'autoritats.

18.45 h Introducció al món del suro, a càrrec de Pep Espadale, Director del Museu del Suro de Catalunya.

19 h Presentació dels artistes participants a l'edició d'enguany.

20 h Exposició «Emboscades. Dones i bosc» amb refrigeri.

DIMECRES 3 DE SETEMBRE

19 h. Jardins Narcís Figueras. Girona.

Acció artística: «Conversación con un árbol» de Corine Cella, ballarina que penja dels arbres, i Ander Fernández Jáuregui, músic i escriptor.

DISSABTE 6 DE SETEMBRE

Inauguració del Festival Art i Gavarres amb una ruta per totes les obres. Visites comentades pels propis artistes.

9 h. Celrà, carretera de Juià.

11 h. Presentació de l'aparador al Bòlit de Paula Anta, Bòlit, Centre d'Art Contemporani (plaça del Pou Rodó).

13.45 h. Cassà de la Selva, Can Vilallonga.

16.45 h. Llagostera, Suro gros de Can Llabí, veïnat de Panedes.

18 h. Castell d'Aro - Placeta de la Casa Rectoral.

DISSABTE 18 D'OCTUBRE

12 h. i 17.30 h. Plaça de les Sardanes, Vall de Sant Daniel (Girona). Recorregut de circ, moviment i teatre, al bosc. «BosCos - Les Gavarres». Direcció artística: Aram Pou Clavell. Interpretació: Col·lectiu La mà esquerra. En col·laboració amb el Teatre Municipal de Girona.

DURANT TOT EL FESTIVAL

Museu del Suro de Catalunya (Palafrugell).

Obra gràfica del festival dissenyada per Oriol Piferrer amb producció de Llenas NaturCork.

FREE GAZA

Sergio Delicado

Dilluns 1 de setembre de 2025.

18.30 h. Casa de Cultura de Girona.

Acció artística d'obertura de l'Art & Gavarres de denúncia del genocidi del poble palestí.

«Quan aguanta un cor bombant quan li queda res a agafar-se per bategar?»

Quan durarà aquesta insuportable impassivitat davant l'assassinat de milers de persones, que com tu viuen per tenir una vida plena de somnis per complir?

Com a persones compromeses del mal anomenat primer món, creiem en l'art i la cultura com una arma carregada de futur, com una eina per remoure el nostre interior.»

EMBOSCADES. DONES I BOSC

Michele Curel

Del 2 de de setembre a l'1 d'octubre de 2025.
Casa de Cultura de Girona.

L'exposició itinerant «Emboscades. Dones i bosc», impulsada pel Departament d'Acció Climàtica de la Generalitat de Catalunya, visibilitza el paper clau de les dones en la gestió forestal a Catalunya.

A través de 18 retrats, fotografies documentals i càpsules audiovisuals de la fotògrafa Michele Curel, la mostra denuncia la invisibilització i desigualtats de gènere en un sector tradicionalment masculinitzat. L'exposició combina art, testimoni i reivindicació.

«Emboscades» és una crida a reconèixer el talent femení en la gestió del territori i a repensar la relació amb els boscos en un context d'emergència climàtica.

FITXA ARTÍSTICA

Direcció: Anna Sanitjas Olea

Fotografies i audiovisuals: Michele Curel

Coordinació i continguts: Ana Villagordo Vegara

Museografia: La Page Original S.L

ACCIÓ ARTÍSTICA: CONVERSACIÓN CON UN ÁRBOL

Corine Cella i Ander Fernández Jáuregui

Dimecres 3 de setembre de 2025

19 h. Jardins Narcís Figueras. Girona.

«Conversación con un árbol» de Corine Cella, ballarina que penja dels arbres, i Ander Fernández Jáuregui, músic i escriptor.

Els dos artistes junts entaulen una conversa poètica en què s'invita el públic a reunir-se sota un arbre. Ens ofereixen dues lectures diferents del que és viu: una ens anima a ampliar les nostres percepcions a través d'una dansa etèria que flota sobre el buit, mentre que l'altra, reflexiva i divertida alhora, posa en relleu les nostres contradiccions humanes.

Aquest espectacle s'ofereix en el marc del festival Art & Gavarres amb el suport del Teatre Municipal de Girona.

BosCos - Les Gavarres

Aram Pou

Dissabte 18 d'octubre de 2025

12 i 17.30 h. Plaça de les Sardanes, Vall de Sant Daniel (Girona).
BosCos - Les Gavarres. Recorregut de circ, moviment i teatre, al bosc.

Recorregut a peu d'uns 3 kms i 40m de desnivell per camins de terra.

BosCos és una recerca a través del circ, el moviment i el teatre, sobre la relació humana amb les comunitats d'arbres. Sis artistes de disciplines diverses s'instal·len durant uns dies al cor del bosc per explorar-hi la verticalitat, la memòria i la relació entre cos humà i vegetal. El resultat és una deambulació compartida amb el públic. Un recorregut fins a la copa dels arbres on l'escalada deixa de ser un gest espectacular per esdevenir una habilitat quotidiana i ancestral, entrellaçada amb paraules, històries i petites fantasies paisatgístiques.

En aquesta ocasió l'aventura es desplega a la vall de Sant Daniel, al massís de les Gavarres. Un viatge poètic i col·lectiu que ens convida a redescobrir els alzinars i les suredes i a preguntar-nos com els humans hem transformat el paisatge i, sobretot, com el paisatge ens ha transformat a nosaltres.

Coproducció d'Art&Gavarres amb el Teatre Municipal de Girona.

FITXA ARTÍSTICA

Direcció artística: Aram Pou Clavell.

Col·lectiu: La mà esquerra.

Mirada externa: Christophe Rhules.

Intèrprets: Aleix Lidon Baulida, Júlia Pluma Plana, Azucena Momo, Álvaro Caballer Revenga, Aram Pou Clavell i Dídac Gilabert Mansilla.

Artista sonor: Dídac Gilabert Mansilla.

Disseny de vestuari: Atena Pou Clavell.

Producció: Gemma Roura Font i Maria Cambil.

ARTISTES

ENLLAÇ ALS VIDEOS EXPLICATIUS DELS ARTISTES

CELRÀ

[Manel Trias](#)
[Sergio Delicado](#)
[Col·lectiu Natura és Cultura](#)

GIRONA

[Nonki Nishimura](#)
[Clara Oliveras](#)
[Roger Martí i Francesc Ginesta](#)
[Zaida Guerrero i Rossana Pinho](#)
[Daniel Vera i Valbona Fejza](#)
[Paula Anta](#)

CASSÀ DE LA SELVA

[Lluís Xifra](#)
[Eduard Baulida](#)

LLAGOSTERA

[Última Vèrtebra](#)
[Susana Malagón](#)

CASTELL D'ARO

[Josep Bamala](#)
[Tomàs Pons](#)
[Laura Lio](#)
[Xavier Vilagut](#)

Art & Gavarrres

[illegible]

Manel Trias

Biografia

Manel Trias Muñoz ha estat vinculat professionalment al món de l'espectacle i la creació artística des del 1978.

Del 2007 fins el 2024 treballa en el programa infantil MIC de Televisió de Catalunya. És un dels creadors i responsable de la direcció d'art, la direcció escènica i la coordinació de guionistes. Recentment en base a aquesta proposta audiovisual dirigeix i firma l'escenografia de l'espectacle de titelles MAC MEC MIC del que és coautor.

Fundador de la companyia ZOTAL TEATRE (1981-1997), creador escènic i actor en totes les produccions: ZIGURAT, ORGANUM, Z, ZOMBI, ZOTAL i TACA A LA PISTA. Ha dirigit i col·laborat en diferents projectes entre altres:

- Creació i direcció escènica de l'espectacle PÀJARU, Cia. Pere Hosta. Estrena Temporada Alta Girona 2012.
- Disseny i direcció de l'espectacle inaugural del Festival Trapezi 2009. CONCERT EN CLAU DE RISC, creat a partir de composicions d'en Pascal Comelade, concert en directe amb la seva banda.
- Posada en escena dels espectacles del CIRC CRIC al Lliure l'any 2007 i de la gira 2005/06 i gira 2006.
- Disseny i direcció de SEXTANT una escultura sonora que dona peu a un espectacle sobre el tema de la trobada. Acció dissenyada i produïda per al Fòrum de les Cultures de Barcelona 2004.

Crea escenografies per dansa:

- ZAHORIES de la companyia Senza Tempo. 2002
- ORACHE de la companyia Mal Pelo. 1998

Obra presentada

SUBER LACUSTRIS

Amb aquesta instal·lació vull evocar la lleugeresa a la natura.

L'arquitectura dels sabaters ha inspirat aquesta obra. Aquests insectes que s'estructuren en forma de cúpula on els extrems de les seves potes se sostenen aprofitant la tensió superficial del líquid. Els acostumem a veure movent-se en grups sobre l'aigua. A la bassa de Can Marturi el seu reflex i a vegades la seva ombra els componen màgicament.

He aprofitat del suro la seva poca densitat, la seva capacitat de flotar, de surar. Les característiques de la fusta de lledoner m'ha donat la possibilitat de jugar a corbar les branques.

Suber vol dir suro en llatí. He alterat la nomenclatura científica del sabater Gerris Lacustris, per posar nom a aquesta intervenció.

CLERÀ

Sergio Delicado

Biografia

Sergio Delicado (Albacete, 1986) és llicenciat en Belles Arts i desenvolupa una pràctica artística profundament vinculada a les problemàtiques polítiques i socials del nostre temps. La seva obra es caracteritza per una posada constant en qüestió dels valors que regeixen les estructures sociopolítiques contemporànies, activant mecanismes que conviden l'espectador no només a observar, sinó a reflexionar, jutjar i prendre consciència del context que habitem.

Al llarg de la seva trajectòria, ha abordat temàtiques com la migració, la memòria històrica, la institució eclesial o els conflictes armats, construint-ne un discurs visual i provocador que interpel·la directament l'espectador. Aquestes qüestions no són mers temes d'interès, sinó punts de partida des dels quals articula una crítica activa i compromesa amb els marges, amb allò silenciada, amb allò incòmode.

La capacitat per establir diàlegs entre l'art, l'espai i la idea s'evidencia especialment en els projectes de gran escala que ha desenvolupat per a estudis d'arquitectura, edificis patrimonials, festivals d'art contemporani i institucions culturals. En aquests contextos, aconsegueix unir la sensibilitat poètica amb la contundència conceptual, creant intervencions que no només transformen l'espai físic, sinó també la seva percepció.

Cadascuna de les seves obres planteja un desafiament: una invitació a repensar allò que es dona per fet, a confrontar la comoditat de l'espectador, a generar noves lectures del present. La seva pràctica artística es converteix així en un exercici de resistència simbòlica, en una eina per visualitzar tensions socials, i en un espai on el que és polític es manifesta a través del que és estètic sense perdre potència crítica.

Obra presentada

ESPAI NATURAL EN VENDA

Només les immobiliàries i els bancs poden fer realitat els nostres somnis. Si tens diners, és clar. L'habitatge dels nostres somnis al teu abast, gairebé una realitat: un cel pulcre perfectament blau, un núvol penjant exacte a l'esquerra o a la dreta, on triïs, un terreny fèrtil on acollir unes bones tones de formigó armat i, de fons, un teló idíl·lic de bosc o muntanya que abraça el contorn de casa nostra.

L'oferta i la demanda són dos voltors disputant-se la caronya immobiliària. L'especulació urbanística ha esdevingut el negoci de moda. És l'alcalde, el fill del veí, el veí del fill de l'alcalde, qualsevol els avis i els pares del qual van aixecar casa seva a cop de pic i pala, avui tots s'han convertit en agents immobiliaris per compte propi, acumulant propietats per enriquir-se en base a una problemàtica social que arriba a cotes de precarietat fins ara desconegudes.

Les joves i no tan joves generacions, s'han vist immerses en una pujada de costos a l'habitatge que els obliga a renunciar a les ciutats, compartir habitatge en el millor dels casos o llogar espais on per obrir la nevera has de sortir al replà.

Ara, els metres quadrats d'un habitatge s'estipulen tot mesurant el sofà.

Prenent robades les imatges generades per immobiliàries i promotores on, a través d'un dibuix vectorial, ens ofereixen les possibilitats idònies per construir "el nostre" habitatge en un terreny idíl·lic, l'obra titulada "Espai natural en venda", proposa l'exercici de materialitzar físicament aquest dibuix en el terreny proposat, i aquesta execució a escala real és una única possibilitat viable econòmicament d'acostar-nos als elevats costos d'un habitatge.

Un exercici per evidenciar que el somni de tenir un habitatge és avui un malson.

CELÀ

Sergio Delicado

Obra presentada

TERRENY

Terreny és una instal·lació que explora la relació entre la propietat i l'especulació immobiliària. La proposta parteix de la idea de traçar una línia groga per fitar un terreny, pràctica realitzada per les entitats promotores per tal de vendre una propietat. L'acció planteja la materialització física de traçar una línia real, i aquesta es converteix en l'única possibilitat econòmica d'accedir a un terreny per construir un habitatge. Per tant, l'acció imita la pràctica especulativa que limita l'accés a la propietat subratllant la tensió entre l'especulació immobiliària i el dret a l'habitatge.

Col·lectiu Natura és Cultura

(amb el guiatge d'Enric Fàbregas i Leo Castro)

Biografia

Les persones integrants d'aquest col·lectiu formen part del projecte «Natura és cultura», una iniciativa artística que té per objectiu contribuir a millorar l'equilibri emocional de persones usuàries d'entitats de salut mental a través de la pràctica artística i el contacte amb la natura. El projecte és organitzat per la Fundació Setba, una entitat cultural amb valor social. Els participants treballen en equip, connecten amb la natura amb una visió mediambiental i incorporen l'art com a mitjà d'expressió.

Obra presentada

ENTORN D'UN VIATGE

L'obra és la representació simbòlica del procés de treball d'una setmana en la qual la pràctica del moviment s'ha generat a partir de l'observació de la natura. El resultat és una peça que reflecteix el camí recorregut pels participants, on art, cos i territori es fonen en una experiència compartida.

Les entitats participants en aquesta edició han estat l'Associació Família i Salut Mental de Girona i Comarques i la Fundació Drissa, que han gaudit d'una experiència immersiva de creació artística i connexió amb la natura. Sota la direcció dels artistes Leo Castro i Enric Fàbregas, el grup ha treballat col·lectivament per donar forma a aquesta obra transformadora, que neix de l'exploració del territori i de la seva pròpia vivència.

Art & Gavarrres

The image displays a repeating pattern of the word "GIRONA" in a light beige serif font. The text is arranged in a grid, with each word centered within its respective square cell. The background is a solid, light beige color, creating a subtle contrast with the text. The overall effect is a clean, minimalist, and textured surface, reminiscent of a book cover or endpaper.

Nonki Nishimura

Biografia

Nonki (1957. Osaka, Japó) és un artista d'instal·lacions en llum natural i comisari.

Es va graduar a la Universitat d'Educació d'Osaka i es va convertir en professor d'art el 1981 i va continuar fent exposicions individuals. També va fer exposicions individuals a l'estranger (Corea) i va obtenir el segon finalista a la Biennial de Taixkent a l'Uzbekistan el 2009.

El 2015, es va retirar de l'ensenyament i va participar en un programa d'artistes residents a la Universitat d'Arts de Poznan, a Polònia.

Superant les diferències culturals, va fer una exposició individual "MATKA" a la Galeria U JEZUITOW el 2016. Va presentar 40 peces, d'entre les quals hi havia una obra a gran escala de 150 m de paper japonès. Gràcies a aquesta experiència va adonar-se que l'art pot transmetre instantàniament les diferències culturals amb les quals havia estat lluitant i aconseguir commoure la gent.

Va tornar al Japó el 2016 i va fundar AT ARTS. Ha realitzat exposicions internacionals i programes de residència artística. Actualment, duu a terme intercanvis culturals internacionals en propietats culturals històriques a la prefectura de Shiga, JAPÓ, com ara el temple Jogon-in i el Keiunkan de Nagahama.

Considerant l'art com una eina de comunicació, últimament ha estat treballant per reparar la societat que ha estat dividida per la pandèmia de la COVID-19 a través de l'art.

Obra presentada

VAIXELL REMANT CAP A UN SOMNI

He creat aquesta obra basant-me en la cultura tradicional japonesa, respectant la bella natura de les Gavarres.

Primer, KEKKAI: Separant l'obra d'art de la natura. Dibuixo triangles, cercles i quadrats a terra. Des de la cosmovisió ZEN.

A continuació, SIJINNSEKI: A Àsia, hi ha quatre déus animals en les quatre direccions. Estan allotjats en pedra i calmen el lloc. He col·locat les pedres sobre el diari japonès del 15 d'agost (el 80è aniversari del final de la Segona Guerra Mundial).

Seguidament, confereixo nova vida a les branques mortes embolicant-les amb paper CHIYOGAMI.

Finalment, estic teixint un vaixell. El vaixell remant cap a un somni. Espero no deixar que mai més aquesta guerra horrible torni a passar. T'uneixes a mi per crear un futur pacífic?

Clara Oliveras

Biografia

Clara Oliveras i Valentí (Palau Sacosta 1963). Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, Ha treballat en pintura, escultura i dibuix, però és en fotografia i instal·lació on ha desenvolupat les seves darreres obres.

Treballa a partir d'objectes, propis de la cultura popular que troba, manipula, transforma i reinterpreta, també en crea de nous, jugant amb els codis iconogràfics. Cada objecte té al darrere una memòria, una història secreta, un potencial evocatiu, una càrrega emotiva i simbòlica. Fent associacions d'elements dispersos construeix una nova narrativa, uns s'imenten dels altres i amb ells ens parla del temps i de la fragilitat de l'esdevenir de la societat contemporània.

Ha exposat en diferents llocs de Catalunya: a Girona (Museu d'Art, Sales Municipals-Bòlit), a Barcelona (Fundació Miró, Can Basté, Espai VolART, Meetings 23), a Tarragona (Museu d'Art Modern, Centre de Lectura de Reus)... En l'àmbit internacional ha exposat a: Galeria "Plein Air" (Pinerolo, Itàlia), Galerie Estivale d'Anières (Ginebra, Suïssa), Gallerie Rasmus (Odense i Copenhague, Denmark).

Ha estat seleccionada diferents anys per participar en: Transart III de Girona-Lleida, Biennal de Valls, Biennal d'Amposta, Premi Julio Antonio de Tarragona, Biennal de Fotografia de Girona, Biennal de Girona, Premis Fundació Vila Casas, Premio Fundación Arena, Biennial...

Té obra pública a: Girona, Banyoles, Santa Coloma de Farners i Amasseno (Itàlia).

Membre fundador de l'associació d'art Girona Art Contemporani. Des del 2008 fins al 2014 va formar part del Consell de les Arts de Girona.

Obra presentada

VESTIDA DE BOSC

Dins els Jardins de la Jueva trobem les runes d'una petita i modesta casa gòtica, a la baixada de la Font del Bisbe, a la Vall de Sant Daniel, a tocar del riu Galligants i Torre Gironella. Encara conserva murs, escales, que no porten enlloc, finestres i portes, un rec sec i una bassa amb aigua molt verda. No sabem qui la va construir ni qui la va habitar, tot són llegendes. Ara resta sense sostre, amb les parets cobertes d'heures i arbres. La vegetació ha anat recuperant el seu lloc i ha anat abrigant el refugi.

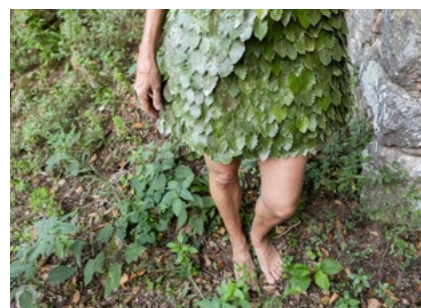
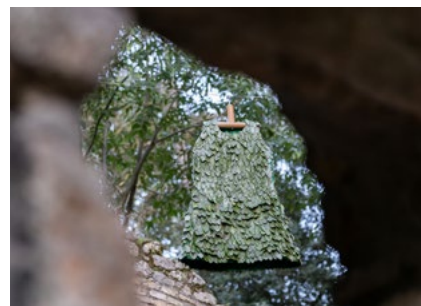
La natura és vestit que ens cobreix, ens acull i ens connecta amb el paisatge.

Vestida de bosc, la pell, el cos que la verdor abraça. Les fulles de roures i alzines cosides esdevenen un teixit que embolcalla el cos i el fon dins el bosc, esvaint-ne la resta. La peça ens convida a reflexionar sobre la relació cos i natura, sobre la necessitat d'habitar amb respecte el món que ens acull.

La natura esdevé pell i vestit, fràgil i poderosa, efímera i eterna, vincle amb la terra i els orígens.

Obra vegetal amb estructura tèxtil realitzada amb la col·laboració de Jan Gironell.

GIRONA

Roger Martí i Francesc Ginesta

Biografia

Roger Martí, nascut el 1993 a Barcelona, on va acabar uns estudis tècnics, ben aviat va marxar a Vic on va començar a una fusteria de mobles. Més endavant, ara a l'Alt Empordà, va treballar amb en Max Rutgers fent estructures de fusta durant 6 anys, on va conèixer el Francesc.

Després de cinc anys de fuster d'estructures va descobrir la cistelleria de la mà de Francisco Barroso i més endavant d'altres artesans. A través de l'Associació de Cistellers ha tingut l'oportunitat d'aprendre i conèixer tot el que envolta el món de la cistelleria catalana: materials, tècniques, cultura, usos, artesans,... Ha treballat sobretot cistelleria tradicional catalana, però intenta també aprendre tècniques de diferents llocs.

Ha participat a la segona edició del festival Hilarium al 2024, amb l'obra *És quan paro que hi veig clar*.

Francesc Ginesta, nascut el 1971 a Barcelona, però de petit va anar a viure a Sabadell. Es va graduar com a Enginyer Tècnic Informàtic a la Universitat Autònoma de Barcelona. De seguida va començar a fer de professor de Tecnologia d'ensenyament secundari a Sabadell mateix, en el qual porta 27 anys. En els darrers anys, però, ha estat treballant de forma paral·lela en el món de la fusta on va conèixer en Roger Martí.

Gràcies a en Roger va poder col·laborar a la segona edició del festival Hilarium al 2024, amb l'obra *És quan paro que hi veig clar*.

Obra presentada

VAN O VENEN?

L'obra reflexiona sobre com l'ésser humà ha transformat els recursos naturals per adaptar-los a les seves necessitats, creant un nou entorn. L'espai ens porta a pensar-hi amb la pedrera i el marge de pedra seca. Si tinguéssim un retrat de cadascuna de les pedres a mig transportar i les ajuntéssim, veuríem com apareixen uns camins empedrats que suren en l'aire. El mateix podríem fer amb tots els materials extrets de l'entorn que han traçat una xarxa de camins aeris. Així veuríem fins a quin punt estem connectats amb el que ens envolta, com en depeníem i, encara que no ho sembli, en seguim depenent. En concret a les Gavarres els camins del suro han definit el territori i l'entorn social. Ens preguntem també, si en el moment en què estem, les pedres han de seguir anant de la pedrera al marge. Podria ser que calgués parar. O fins i tot recular del marge a la pedrera, i intentar que les coses tornin al seu lloc amb l'esperança que siguem a temps de recuperar l'equilibri perdut. Les pedres van o venen? Les pedres haurien d'anar o haurien de venir?

Zaida Guerrero i Rossana Pinho

Biografia

Zaida Guerrero Casado (Pamplona, 1986) és una artista multidisciplinària l'obra de la qual està profundament arrelada a la instal·lació i l'espai. La seva obra s'endinsa en la fusió entre la narrativa personal i íntima i la reflexió social. Els seus treballs, amb un caràcter marcadament interactiu i efímer, exploren conceptes com el de la frontera, l'acte de la comunicació, l'alteritat, les estructures de poder i la normativitat.

Zaida té una doble llicenciatura per la Universitat de Barcelona (UB) a Espanya i per la Hochschule für Grafik und Buchkunst (HGB) a Alemanya. El 2017 va finalitzar un postgrau a Mediarte sota la tutela del professor Joachim Blank a la Hochschule für Grafik und Buchkunst (HGB) de Leipzig.

Zaida Guerrero ha exposat internacionalment a sales com la 1a space a Hong Kong, la Jakopice Gallery a Ljubljana, la Kunsthalle der Sparkasse a Leipzig o el BKS Garage a Copenhaguen.

Recentment ha tingut una exposició individual a la Galeria Arsavanti de Leipzig i actualment és part del projecte New Inherit, un programa europeu que impulsa l'activació cultural i la inclusió de comunitats marginades.

Des del 2023 col·labora amb Rossana Pinho Ribeiro.

Rossana Pinho Ribeiro (Porto, 1987) és arquitecta, escenògrafa i artista multidisciplinària. Es va graduar en arquitectura per la FAUP em 2013. Va cursar un màster en Arts Escèniques de l'ESMAE amb el projecte "Les ciutats impossibles: escenografia i/a l'espai públic. Espacialitat del comú entre la realitat i la ficció".

Des de 2016, Rossana és co-fundadora del col·lectiu Suspeito, on ha dirigit creacions en col·laboració amb Mala Voadora, Encontro MEXE, Porto Lazer, el municipi de Santa Maria da Feira, el Festival Lisboa Soa, Criatech, el Teatre Aveirense, l'Associação PELE i el Ballet Contemporâneo do Nord.

El 2022 va presentar el projecte 'Radical Tenderness' durant la residència artística Magic Carpets a Novi Sad, a Sèrbia. En 2024 va participar en la Biennal de Coruche, a Portugal, amb la instal·lació 'Textures da Transparência'.

Des del 2023 col·labora amb Zaida Guerrero Casado.

Amb un recorregut personal que es troba a la intersecció entre l'arquitectura, l'escenografia, la instal·lació i el vídeo, Rossana mostra una inclinació per les qüestions urbanes i paisatgístiques. El seu enfocament "site-specific" se submergeix en les particularitats del lloc i dels qui l'habiten.

Obra presentada

SOMETIMES THE PATH IS NOT THE PATH ANYMORE

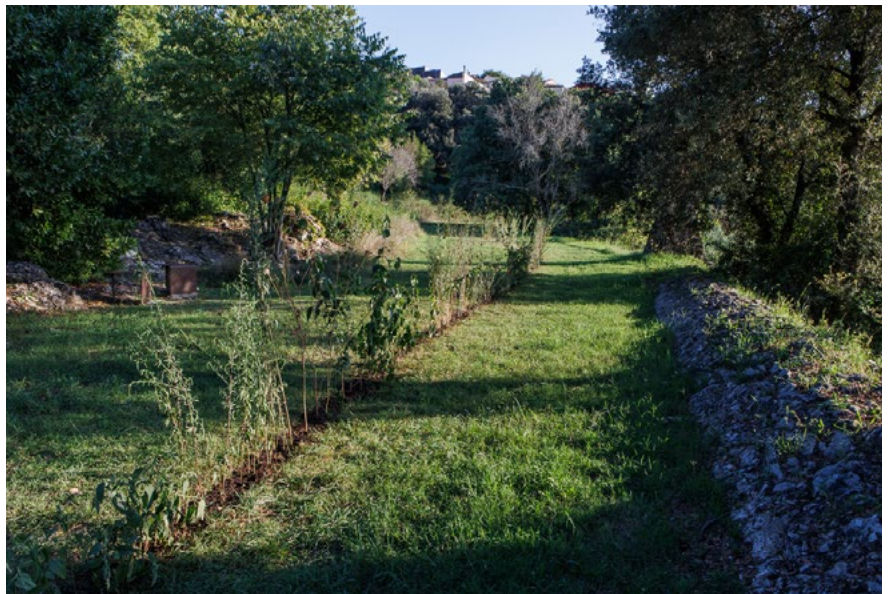
Un camí és el territori físic i visible que neix de l'acte de caminar. És un espai de trànsit, un mapa antropològic que revela el moviment, les necessitats i l'eficiència humana.

A l'espai de la nostra intervenció, un camí subtil mostrava el recorregut traçat pels caminants com a resultat d'una repetició tant mecànica com inconscient. El nostre treball pretén interrompre el trajecte més utilitzat canviant el seu ús, de sòl trepitjable a sòl fèrtil. Mentre el camí desapareix, les plantes fan ara patent l'antiga existència del seu traçat. Si abans el camí era una via de pas i connexió, ara queda convertida en frontera, bifurcant la feixa i obligant els visitants a triar una direcció.

GIRONA

Daniel Vera i Valbona Fejza

Biografia

Daniel Vera (Barbastro/Monzón, 1995) és un artista visual aragonès graduat en Belles Arts per la Universitat de Saragossa. Actualment resideix a Saragossa, on desenvolupa la pràctica artística combinant projectes de pintura mural, instal·lació i obra d'estudi.

Reconegut amb diversos guardons, entre ells el premi a Joves Creadors Aragonesos (2024) i el Premi de Pintura Jove de la Fundació Ibercaja el mateix any.

L'any 2025 ha rebut el reconeixement a la trajectòria artística d'un artista menor de 35 anys per part de l'Associació Aragonesa de Crítics d'Art. Ha participat en diversos festivals com Assalt a Épila (Saragossa), Festival Ostraneta a Pla (Osca), Art Baniana a Baena (Còrdova) o la 10a edició d'A cel Obert a Tortosa (Tarragona).

L'obra de Vera s'articula al voltant de dues línies principals. Per una banda, explora el paisatge, el parany i els vincles amb el territori i la natura. De l'altra, investiga des de l'abstracció, la fotografia, la geometria i el minimalisme. En molts dels seus treballs, aquestes dues vessants conflueixen, generant tensions i diàlegs entre allò orgànic i allò artificial, allò real i allò fictici, l'ésser humà i la natura, la imatge i l'espai.

Valbona Fejza (n. Kičevo, Macedònia del Nord) és arquitecta i artista, i la seva obra abraça la diversitat, desplaçant-se entre escales i disciplines, fusionant arquitectura i art. Va completar els estudis de màster en arquitectura l'any 2018 a la Universitat de Sant Ciril i Metod de Skopje. Després de treballar com a docent a la mateixa universitat i en diversos estudis d'arquitectura, desenvolupa projectes a Suïssa. És cofundadora del col·lectiu Puzzle amb el qual ha guanyat premis internacionals com Shinkenchiku i Ideas Forward.

El seu enfocament artístic està profundament arrelat en la seva formació arquitectònica. Com que el seu treball és altament vinculat al context, és divers i adaptable, i sovint requereix experimentar amb diferents materials i tècniques per respondre a cada situació. Se sent especialment atreta pel tema del patrimoni—natural, cultural i col·lectiu—reflexionant sobre com la identitat es construeix mitjançant la memòria, la tradició i el lloc.

Va ser una de les autores del Pavelló de Macedònia a la Biennial d'Arquitectura de Venècia de 2018 i ha estat seleccionada com a fellow a les plataformes LINA i Future Architecture. Ha participat en més de 15 tallers i residències internacionals. La seva obra també s'ha exposat arreu d'Europa, incloent-hi una mostra itinerant que va culminar al Parlament Europeu.

Obra presentada

TRASVER: FRAGMENTOS

La instal·lació és un joc de perspectiva, llum i ombra, massa i buit, presència i absència. Fusiona arquitectura i art, buscant crear una estructura que sembli viva, com la natura mateixa. Cada canvi en la posició del sol i la intensitat de la llum produeix noves imatges, que ressonen amb les formes i els colors naturals, les geometries o les ombres.

El visitant és rebut per un “mur” que genera un trampantull i es fon amb el paisatge, convidant la seva curiositat a moure's i participar, i alineant encara més el seu punt de vista per revelar figures canviants en anamorfosi: un cercle, un triangle, quadrats i un quadrat que s'obre com una finestra.

El que realment importa és l'experiència del visitant: sentir-se més agraït pel paisatge, més conscient de l'entorn, de la presència i l'absència, i qüestionar-se si aquestes geometries representen l'artificial dins del natural, el construït dins del paisatge o alguna cosa completament diferent.

Paula Anta

Biografia

Paula Anta es va doctorar cum laude a Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid (2015), realitzant el Doctorat Europeu en col·laboració amb l'Akademie de Künste de Berlin i la Universitat de Saarbrücken.

La relació entre la natura i l'artificialitat unida a les estructures creades per l'home, la història i el viatge configuren el camí de la seva obra. La línia conceptual del treball d'Anta se centra en mostrar el significat de cada paisatge com a fet cultural en si mateix.

La seva obra ha estat exposada en centres com el CA2M, Tabacalera, Matadero, Real Jardín Botánico, Museu Lázaro Galdiano, Círculo de Bellas Artes (Madrid), Casa Vicens, CCCB (Barcelona), Bolit Centre d'Art Contemporani (Girona), Centre Cultural Sa Nostra (Palma de Mallorca), Fundación Cerezales (León), Naves de Gamazo (Santander), La Laboral (Gijón), Centro Niemeyer (Avilés), Domus Artium DA2 (Salamanca), Palacio Quintanar (Segovia), Santa Catalina (Badajoz), Centro Cultural Las Cigarreras (Alicante), Museu Molinos del Río (Murcia), Casa África (Las Palmas), així com a diverses edicions del Festival internacional de fotografia, Photoespaña.

D'entre els premis rebuts destaquen el XXI Premio de Cultura de la Comunidad de Madrid (2023), XI Premio Bienal Internacional de Fotografía Contemporánea Pilar Citoler (2021), Premi de Fotografía Contemporània Consell de Mallorca (2020), Premio Internacional Centro Unesco de Extremadura (2020). Destaquen les beques de l'Acadèmia d'Espanya a Roma (2011-2012), Beca d'Arts Plàstiques i Fotografia al Col·legi d'Espanya a París (2012-2013), Premi de Creació Artística de la Comunitat de Madrid (2023 i 2008), Beques Transversia de residències artístiques a Senegal de la Funció Ankaria (2018), entre d'altres.

Obra presentada

IHLATHI LEPULASITIKI (Bosc plastificat)

Gairebé tot el plàstic es fabrica a partir de petroli i gas fòssil i les emissions de la seva producció impulsen la crisi climàtica. El plàstic i els productes químics tòxics que conté també fan malbé els sòls, els ecosistemes i la salut humana i són presents a tot el món, des del cim de l'Everest fins a les profunditats de l'oceà, des del cervell humà fins a la llet materna. La quantitat de plàstic que produïm actualment és impossible de gestionar. No hi ha cap forma, ni tècnica, ni política. Però l'objectiu del sector és produir més i, alhora i miraculosament, reduir-ne d'alguna manera l'impacte. Els meus “arbres plastificats” mostren una realitat on el plàstic ens envolta, però què passaria si convertim el problema en una solució?

Com si fos una protecció, embolico els arbres amb bosses de plàstic cremant-les perquè s'adhereixin a la forma de l'arbre, com una segona pell. La natura mostra allò que ens envolta, allò que es troba dins nostre, però alhora, l'acte d'envoltar i abraçar l'arbre és un acte de protecció.

D'altra banda, hi ha un codi de colors acceptat. Cada color representa un “envàs”, el groc és per a plàstics i envasos de metall, el blau per a paper, verd per a vidres... O les bosses de plàstic de diferents marques o supermercats on els colors representen diferents empreses que ens inunden amb els seus colors corporatius.

La meva intenció és donar-los a tots dos, a l'arbre caigut i al plàstic rebutjat, una segona oportunitat i potser un intent de pensament optimista. I si les restes del desastre poguessin ser part de la cura?

No és destrucció, és senyal.
No són escombraries, és testimoni.

GIRONA

Art & Gavarrres

[illegible]

Lluís Xifra

Biografia

Lluís Xifra (Girona, 1971) és un artista ceramista amb una trajectòria consolidada, reconegut per la seva capacitat d'experimentació formal i conceptual dins el llenguatge ceràmic. Format a l'Escola Municipal d'Art (EMA) de Girona als anys noranta, Xifra hi complementa la seva formació amb cursos i monogràfics impartits per destacats artistes de disciplines diverses, fet que ha enriquit notablement el seu univers creatiu.

El seu treball es caracteritza per una recerca constant que traspasa els límits de l'ofici, integrant la seva trajectòria en les arts escèniques —especialment el circ, la performance i el teatre gestual— que impregnen la seva obra d'una dimensió corporal i narrativa singular. Tot i centrar-se plenament en la ceràmica, aquestes reminiscències del moviment i el gest continuen presents en les seves peces, dotant-les d'una força expressiva particular.

Ha exposat en espais de referència com el Museu Terracota de la Bisbal, on l'estiu passat va presentar la seva darrera mostra, titulada *Contingent*, una proposta que evidenciava el seu compromís amb la transformació matèrica i simbòlica dels materials.

Actualment continua aprofundint en la seva investigació artística a través de la formació en dansa contemporània a La Central d'Impàs, amb l'objectiu d'explorar les relacions entre cos, moviment i matèria, aportant una mirada transversal i innovadora a la creació ceràmica contemporània.

Obra presentada

LA VENUS DE LES GAVARRES

La Venus de les Gavarres és una escultura viva feta de fang, palla i vímet, que muta amb el vent, la pluja i el sol, obrint pas a la vegetació que s'hi gesta. La transformació contínua, provocada per la natura, crea un espai simbòlic per a la deconstrucció de valors que anul·len identitats; un espai obert al canvi, a la llibertat i a la redefinició dels límits establerts en la tradició escultòrica. La mutació escapa al gest premeditat de l'artista, que defuig l'estructura petrificada per deixar lloc a la regeneració.

En la reinterpretació de la Venus renaixentista, ja es busca trencament: es provoca amb trets inesperats, qüestionant els ideals homogenis i denunciant els valors imperants globalitzadors i invasors, posant de manifest la violència que anul·la identitats i pobles.

La seva vulnerabilitat volàtil és només aparent; és l'expressió d'una força resistent, com el sumud palestí, capaç d'adaptar-se i reorganitzar-se des de la seva singular consistència i perseverança. Aquesta transformació és una metàfora viva de la necessitat de canvi i de les múltiples maneres possibles d'habitar el món, formes que persisteixen i es nodreixen de les inclemències per continuar florint.

Eduard Baulida

Biografia

Nascut el 1963, és logopeda i pedagog. La seva activitat professional se centra en la clínica i la docència logopèdica.

És membre del col·lectiu Refugis i Cabanes i Altres Construccions Efímeres, que centra les seves propostes en accions o performances constructives en espais oberts i amb la participació ciutadana.

«La intervenció artística en l'espai i el paisatge pretén per a l'autor ésser un retorn creatiu i intencionat a l'entorn que ens estructura personal i socialment. És la necessitat de disposar un jaç visual, deixant una petja efímera, amb la tècnica més modesta possible.»

Obra presentada

TRANS IT

“He vestit els pins de suros pelats.”

Amb aquesta peça l'autor vol parlar de bosc i del que s'hi cou.

El suro ens dona lleves de manera renovable cada tants anys. El pi, si ho dona, ho dona tot. Abans es pelaven pins per portar l'escorça a la Pagans de Celrà per treure'n els tanins per adobar cuir. Un cop pelat, anava per bigues o altres aprofitaments de la fusta.

La caparreta del pinastre - el *matsucoccus feytaudi* - i la sequera s'han conxorxat i ara, ens els pelen de viu en viu. Va agafar la pinassa (que a casa nostra no té cap ús humà) i va transvestir els pins de suro llevat, pelat. Un vestuari que el porta a mimetitzar-se socialment per entomar els canvis medio-ambientals i socio-culturals que s'estan congriant.

Art & Gavarrres

[illegible]

Última Vèrtebra

Biografia

Última vèrtebra és una plataforma cultural i un segell artístic multidisciplinari format per Anna Garreta i Quim Vilagran, que treballa al voltant del moviment, el territori i el coneixement.

Va néixer el 2019 a Nou Barris de Barcelona i des de 2021 resideix a Riudellots de la Selva, Girona. La seva activitat s'ubica arreu del territori, buscant relacions de col·laboració amb diferents agents i elaborant contingut específic per generar propostes contextualitzades i d'interès comunitari.

Com a plataforma cultural les seves activitats s'emmarquen en tres grans projectes: Arrel i memòria (2021), vinculat a la conservació i difusió del patrimoni etnològic amb activitats com les Vimeteres d'en Juher (2022), projecte de recuperació i gestió d'una parcel·la de vimeteres tradicionals; així com activitats de coneixement i recerca al voltant de la cistelleria tradicional catalana, aplecs i converses, entre d'altres. Tximist (2023), un programa de suport a la investigació en pràctiques artístiques contemporànies en relació a l'entorn. I el 15m2 Festival Internacional de Microdansa Itinerant (2021) el primer festival de microdansa de Catalunya, de caràcter temàtic i itinerant.

Com a segell artístic ha dut a terme instal·lacions escèniques i d'investigació com *Sembla que vol ploure quan plouen granotes* (Beca Barcelona Crea 2022); projectes artístics comunitaris com *Calcani* (Bòlit Mentor 2024), *Fibres que connecten* (Escola de Riudellots 2025), i en destaquen les creacions *Cove* (Temporada Alta 2024, Festival Sismògraf 2024), i *Jo cantar prou cantaria* (Fira Mediterrània 2025, Tradicionàrius 2025 i Festival Càntut 2022).

Obra presentada

A TERRA

De l'alzina el suro i del suro el seu fruit més conegut, el tap. El tap i l'ampolla com a símbol del diàleg ancestral entre natura i cultura.

Taps de suro que expressen la relació històrica de la indústria surotapera de les Gavarres amb la tradició vinícola. Des de la pela, passant per la verema i fins a la celebració, els sectors del vi i del suro més enllà d'una indústria o un producte, són font de coneixements tradicionals i saviesa popular. Les ampolles de vi amb els seus taps són les protagonistes del gest humà que transforma el fruit en patrimoni.

Les ampolles afloren al peu del Suro Monumental de Can Llàmbi, en simbiosi amb les seves arrels, com tòfones d'estiu que surten a la tardor. Un joc de formes i colors que mostren la gran riquesa cultural del territori. Ampolles i taps que retornen a la terra amb la seva identitat i procedència, plenes de memòria del seu camí.

Un agraïment als restaurants Can Panedes, Ca la Maria i Els Tinars de Llagostera, Mas Ros de Cassà de la Selva i Can Barris, Can Xiquet i Local Social de Campllong.

Susana Malagón

Biografia

Susana Malagon, nascuda a Mollet del Vallès l'any 1982, és llicenciada en Belles Arts i Màster en Formació del Professorat per la Universitat de Barcelona. Treballa com a professora i coordinadora pedagògica a l'Escola d'Art i Disseny Deia i ha participat en programes de mobilitat internacional a Atenes, Granada, Lima i Copenhaguen. Entre 2020 i 2022 va ser artista resident a Experimentem amb l'Art (EART).

La seva obra se centra en la instal·lació efímera en paratges naturals, amb un especial interès en donar forma als materials recollits de l'entorn, especialment branques i arrels. Acostuma a treballar amb aquests elements per establir un diàleg íntim amb el territori, traslladant a l'espai expositiu la contemplació i fragilitat del paisatge mitjançant un llenguatge poètic basat en processos efímers. La seva obra busca reflexionar sobre el vincle amb un mateix i explorar la relació que es té amb el paisatge i la natura.

Les seves obres han estat presents en festivals i espais culturals com el Land Art Festival de Grindelwald (Suïssa), Festival NATURES (Lleida), Aselart (Cantàbria), Hilari(um) (Barcelona), Kultur Spuur (Suïssa), Camprovinarte (La Rioja), Artnit (Mallorca), Casa Orlandai, Espai Francesca Bonnemaison i la Biblioteca d'Estrasburg. Entre els seus projectes destaquen Silencis, Mollet Migrant i Refugi, amb aquests dos últims exposats al Museu Abelló.

Obra presentada

LA PELL DE LA SUREDA

La pell de la sureda és una instal·lació amb fils de sang que rellisquen escorça avall, sobre una vintena d'escorces d'alzina. La seva pell arrencada per l'exploració ens fa pensar en si elles també pateixen quan les despullen, ja que algunes mostren cicatrius profundes en la seva nova pell. Però aquesta sang també representa un plor col·lectiu, és el crit silenciós dels germans perduts en els incendis.

L'obra s'integra amb subtileza dins la sureda de Can Llambí i només es revela caminant amb calma, quan el pas atent permet descobrir-ne el dramatisme i la desesperació continguda. La peça convida a endinsar-se entre els arbres i sentir-ne la presència, per escoltar les ferides que encara brollen.

Art & Gavarrres

[illegible]

Josep Bamala

Biografia

Actua en el moment degut i en el lloc idoni. I alia't. Res és gran sense aliances! Des de retornar a temporades al poble on vaig néixer, he experimentat una evolució en la manera de concebre la meua forma de treballar.

Ja no puc fer escultures d'una forma narrativa, amb una anècdota com a motor de la idea, buscar la realitat en l'aparença, ara necessito apropiar-me de la meua realitat, aquella que em configura i que a vegades s'amaga en plecs de temps i oblit. Potser oblit no sigui la paraula, doncs el que som i el que vam ser, només s'amaga, esperant que li donem una oportunitat per a mostrar-se. I encara que sapiguem que la nostra memòria és mentida, precisament d'aquesta mentida de la qual estiro per la meua narrativa, que ja no pot ser un relat lineal, sinó que necessita de la realitat. Una realitat que mai m'ha abandonat, paisatge, llums, olors, formes. Ara no evoco, ara puc tocar i ser travessat per allò essencial que hi ha en mi, aquest exoesquelet que sempre he portat posat i que mai fins ara s'ha fet visible per a mi.

Sense voler-ho, ni saber-ho m'he despullat d'idees i m'he vestit de veritat. Ara he de començar de nou, no des del principi, evidentment, sinó des d'un altre lloc, un altre punt de vista, d'olor, de fred i calor per construir el meu relat, aquesta veritat/mentida que busca i troba referències reals. Aquí el gran canvi. Aquí de nou la por al no res.

D'altra banda, en les cites del principi de la reflexió parlava de la necessitat d'aliar-se. Aliar-se amb els altres, amb la llum, amb el paisatge i les coses de l'entorn. Estic agraït. De buit o de no ho podré fer. Però m'agrada que el "cierzo" ara sigui veritat i que el pa, sigui pa i amb ell pugui construir paisatges i concebre idees.

Obra presentada

L'ALBA ÉS L'HORA DELS HEROIS

És una peça realitzada amb fusta reciclada, branques, miralls i còdols de riu.

Treballo amb les caixes de plàstic per a fruita. Il·luminar-les, em va portar a observar la inconsistència dels límits del material que feia servir. Les meves escultures tenien estructura, forma i relat. Però alhora una transparència, un buit, que feia que es ressaltés més la part incopiable, feta de llum i aire.

Buscar i rebuscar què em movia aquesta presència i aquest buit, em va portar a diverses formes que són presents a la vida quotidiana i a les quals potser no els concedim l'atribut de bellesa que es mereixen. L'escala, l'escala de mà humil, els miralls (objectes ambigus i difícils de copsar) i les bitlles de riu.

L'ESCALA DE MÀ DE FUSTA: És una escultura transparent, té la subtileza de la resistència, la promesa de traslladar-te de lloc si confies en la seva estructura, l'habita la llum i té la virtut de la simplicitat i la humilitat. Penjava en horitzontal a la quadra de les cases dels meus avis; és a dir, en mi provoca records i es pinta amb la màgia dels que ja mai no sabré si va passar o només ho vaig imaginar.

EL CÒDOL DE RIU (GLERIZO): Em parla de la roca que va ser, de la muntanya que la va contenir. És hològraf i fractal, té la memòria pròpia i alhora la informació del tot. És consistent, evoca permanència, té llum condensada i quan les recullo, guarden com un tresor la calor del Sol. També com l'escala de mà, em semblen humils i simples.

MIRALL: Té forma pròpia. Se'n poden definir la forma i els límits, però alhora mostra la força del que és infinit. No puc capturar-ne el reflex, la llum que conté sense ser-li pròpia, davant de la subtileza de l'escala, la solidesa del còdol de riu, el mirall és ambigüitat.

CASTELL D'ARO

Tomàs Pons

Biografia

Tomàs Pons va néixer l'any 1974, i va estudiar a Girona, a la Facultat de ciències empresarials. Va compaginar la carrera universitària amb diversos cursos a l'Escola d'Art Municipal de Girona, on va començar a fer escultura per descobrir que aquesta era la seva autèntica passió. Va ser així com va decidir llençar-se al món de l'art i anar a estudiar a l'escola "The Florence Academy of Art" a Florència.

Després d'un any allà, va fer les proves d'accés a "l'Accademia di belli Arti di Firenze", on després de ser-hi admès va cursar-hi els cinc anys de carrera, llicenciant-se *Cum Laude*. A través dels seus contactes allà va continuar estudiant a la Universitat de Disseny de Linz "Universität für Künstlerische und Industrielle Gestaltung". Va ser llavors quan Pons va començar la seva trajectòria internacional, amb col·laboracions i mostres a diferents països.

Una exposició a Girona, va fer que es decidís a tornar a casa, on actualment combina la seva feina com a professor d'escultura a l'escola municipal d'art (EMA) i la creació artística al seu taller. En els darrers anys, ha cursat un Grau Superior Tècnic en motlles i reproduccions i un Màster en Impressió 3D i fabricació digital. Te peces en diferents col·leccions privades d'art a Espanya, Itàlia, Tailàndia, Països Baixos, Suïssa, Estats Units, Mèxic i Sudàfrica.

Obra presentada

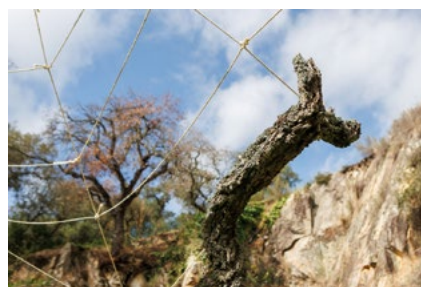
TEIXINT L'ESPAI

Teixint l'espai és una instal·lació artística concebuda per transformar una petita pedrera del bosc en un espai de diàleg entre natura i creació humana. El projecte s'inspira en les teranyines, símbol de fragilitat i resistència, i en la seva capacitat de connectar punts distants i generar xarxes. La pedrera, entesa com a buit i ple alhora — ferida oberta i al mateix temps recuperada pel bosc —, esdevé l'escenari ideal per explorar la tensió entre allò natural i l'artificial.

L'obra es construirà amb troncs recollits del bosc que actuaran de pilars i una xarxa de cordes vegetals nuades, creant un espai tridimensional transitable. No es busca reproduir una teranyina literal, sinó suggerir-ne l'esperit amb radis, nusos i línies entrelaçades que projectaran ombres canviants. La simplicitat dels materials i les tècniques tradicionals de nusos subratllen la sostenibilitat i afegeixen una dimensió pedagògica i comunitària.

Els visitants hi experimentaran un espai immersiu i sensorial: la llum, les ombres, els sons i les olors del bosc transformaran la percepció. De dia i de nit, l'obra esdevindrà viva i canviant.

Com a al·legoria, la instal·lació reflexiona sobre la petjada humana en el paisatge i la interdependència dins l'ecosistema, recordant que cada element és essencial en la xarxa compartida de la vida.

Laura Lio

Biografia

Laura Lio (Buenos Aires, 1967). Resideix a Madrid des del 1990 on es dedica a la investigació i a la creació en arts plàstiques. Ha realitzat escultures, instal·lacions, projectes de land art i ha treballat sobre paper en dibuix, arts gràfiques i llibres d'artista. L'any 2015 crea PEZPLATA Ediciones, segell de llibres d'artista i material imprès amb seu al NavEstudio, a Madrid.

El 2016 va fer una estada de creació a la Xina, organitzada per la Calcografia Nacional i l'Institut Cervantes de Pequín. El 2018 i 2019 va participar en dos projectes a Suècia: Art meets Science a Harlösa i (X) Sites, trobada de land art.

Algunes de les seves escultures es troben en espais públics: O Grove (Pontevedra, Espanya), l'Odenwald (Darmstadt, Alemanya), el Centre Franco Basaglia (Livorno, Itàlia) i Strömsfors, Suècia.

Les seves obres es troben en col·leccions com el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Museo Municipal de Arte Contemporáneo de Madrid, Museo del Patio Herreriano, Ministeri d'Afers Exteriors, Congrés dels Diputats, Biblioteca Nacional d'Espanya, Ministeri de Cultura, Col·legi d'Espanya a París, Fundació Endesa, Acadèmia Espanyola d'Història, Arqueologia i Belles Arts de Roma, Arxiu Lafuente y Col·lecció Circa XX, entre d'altres.

Obra presentada

LA RE-VUELTA

Realicé esta gran forma semicircular y escalonada con fardos de paja de avena, granos de avena y nidos realizados con ramas y nidos con espinas anti-pájaros orientados hacia la salida del sol.

Coloqué 49 fardos de paja, número múltiplo de 7. Este número al ser la suma del 3 que representa el cielo y el 4, la tierra, es un puente entre ambos. Esta obra está pensada como un trabajo al ras del suelo en la era donde se trillaban los cereales, y también al ras del cielo, dado que es una superficie circular abierta y expuesta al sol, la luna, las estrellas y a la rotación de los astros.

El círculo es una figura con variedad de significados simbólicos, uno es de ello es la representación de la Tierra. Además, de sus distintas escalas, desde los átomos hasta a una dimensión cósmica.

Busqué mostrar la capacidad de resistencia y adaptación de ciertas especies de aves, en este caso particular las urracas y los cuervos, en los ecosistemas urbanos. Me inspiré en una investigación realizada en las ciudades de Amsterdam y Amberes donde biólogos han observado que las aves arrancan las las espinas anti-pájaros, transformando así este dispositivo hostil hacia ellas en un elemento de protección en sus nidos, colocándolas entretejidas en las ramas de sus nidos hacia afuera. Resistiendo a la agresividad y utilizando estos elementos para protegerse de posibles depredadores.

Colocar estos elementos de metal afilados, el igual que los alambres de púas o la electrificación de los mismos en las fronteras, es un gesto de agresividad que tiene un efecto boomerang. En cambio todo gesto de cuidado, generosidad, amor y empatía revierte de modo positivo.

Somos naturaleza y todo lo que hacemos en contra o a favor, repercute también en nosotros.

CASTELL D'ARO

Xavier Vilagut

Biografia

Xavier Vilagut va començar a treballar la pintura i l'escultura l'any 1980.

Llicenciat a la Facultat de Belles Arts a Barcelona, ha tingut diferents estudis a Barcelona i l'últim va ser a La Escocesa (Centre Artístic de Barcelona) durant nou anys. Actualment el seu estudi s'ubica a una masia de Sant Miquel de Campmajor, on hi resideix.

La seva obra es una part d'una seqüència d'una sèrie de series. Cada obra es la continuació de l'anterior y la proposta de la següent. Ha utilitzat diferents llenguatges experimentant amb les seves interseccions. Utilitza infinitat de materials i suports en funció del seu objectiu.

Vilagut s'expressa amb discursos que fugen de la comprensió textual, deixa obert el relat per a que segueixi viu. Les influències son el que l'envolta i es revela contra la insignificança humana descontextualitzant-la de l'horror i la tragèdia amb un llenguatge cínicament lúdic, de contrastos i de semi-paròdia per incidir a la superficialitat i caducitat de tot.

Realitza diferents sèries que acaben fonent-se entre elles sent obres independents i al mateix temps complementaries.

Obra presentada

EL TEMPLE DELS DÉUS AMAGATS

En contemplar l'espai que havia d'intervenir —la vella pedrera de Can Sitjà, el primer que vaig pensar va ser en la seva bellesa, i tot seguit en el seu poder, en la seva força.

Vaig imaginar que, posés el que posés, la pedrera acabaria devorant-lo. És com un escenari, sí, però també com una gran boca oberta.

Podia adaptar-m'hi o enfrontar-m'hi. Utilitzar els elements naturals de l'entorn hauria significat dissoldre l'obra en el paisatge. Per això vaig optar per la confrontació. Però lluitar contra la pedrera era una causa perduda si no es tractava d'un enfrontament pactat, respectuós, acceptat per aquella mola de roques famolenques. L'única possibilitat era el contrast: de forma i de color. El material, per respecte, havia de ser natural. Vaig escollir la fusta recuperada. Rectes, verticalitat i un cromatisme contrari al de l'entorn marcarien la estratègia de l'obra.

La idea de l'obra va sorgir gairebé de seguida: els déus. Però, quins déus? Tots.

El paisatge, amb el seu aire sagrat i el seu caràcter escenogràfic, evoca temps remots i sembla brollar de textos antics, mentre els olivers que flanquegen el camí volen ser-ne partícips. L'obra, aleshores, es va convertir en un temple dedicat als déus.

Els déus, segons es diu, ho van crear tot: aquest paradís bell, perfecte i cruel on tothom devora tothom. També van crear els homenets, que es van col·locar al capdamunt del triangle jeràrquic. Homes que temen, estimen i adoren els seus déus sense haver-los vist mai.

Durant segles, diferents déus —cadascun amb el seu propi “pentinat” — han dictat allò que és permès i allò que és prohibit, el bé i el mal, el que es premia i el que es castiga.

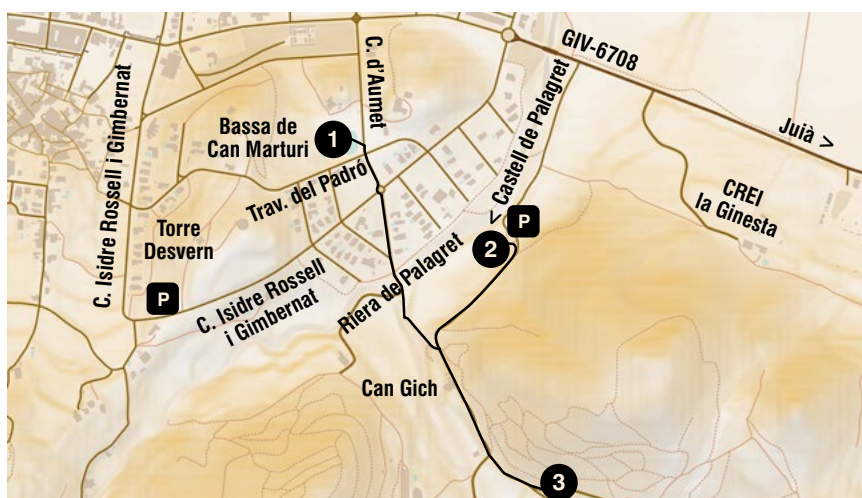
Ho controlen tot, però no diuen res. Invisibles, transparents, romanen amagats, mentre els homes es barallen ferotgement per imposar el domini del seu propi déu, ells, en silenci.

La intervenció és, així, un temple que acull als Déus Amagats. El color del temple i els seus detalls s'inspira en els teatrins de putxinellis, en els circs ambulants i en els antics carruatges de xarlatans.

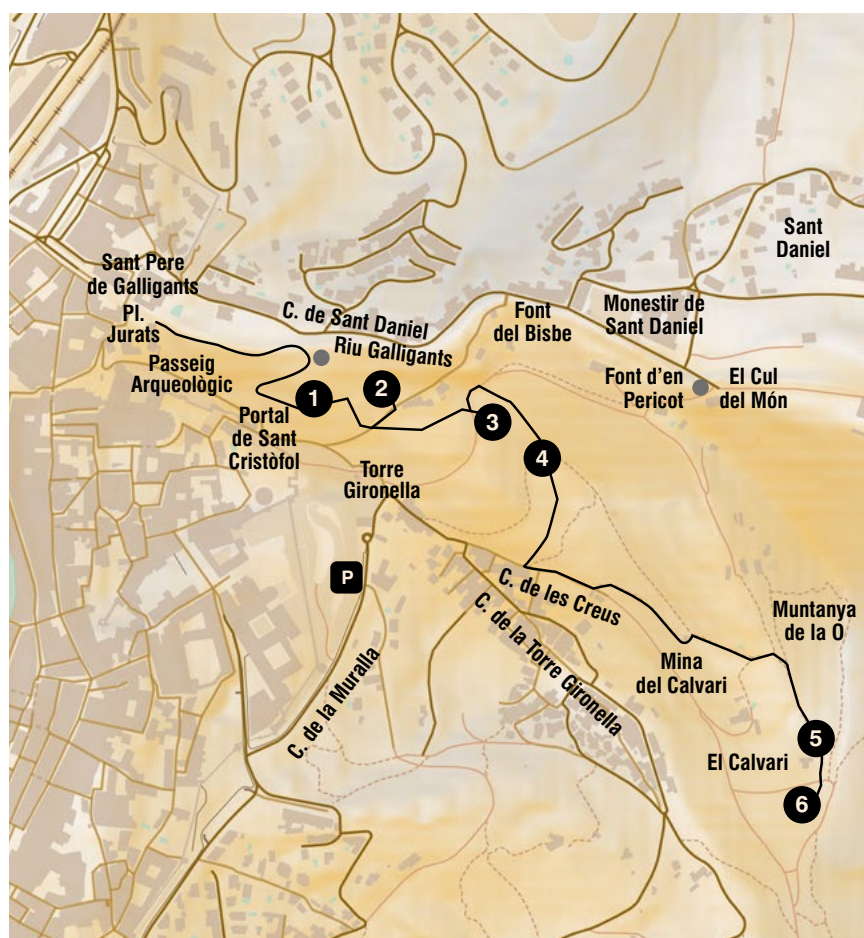

LOCALITZACIONS

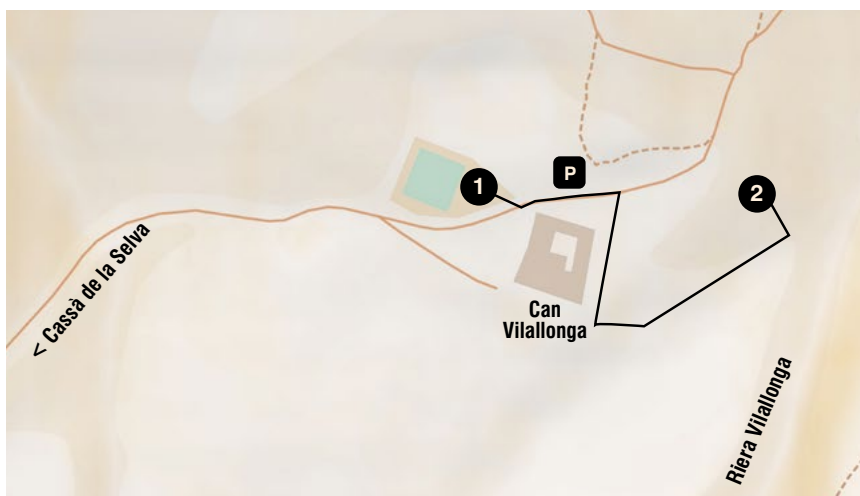

1. Manel Trias
2. Sergio delicato
3. Col·lectiu Natura és Cultura

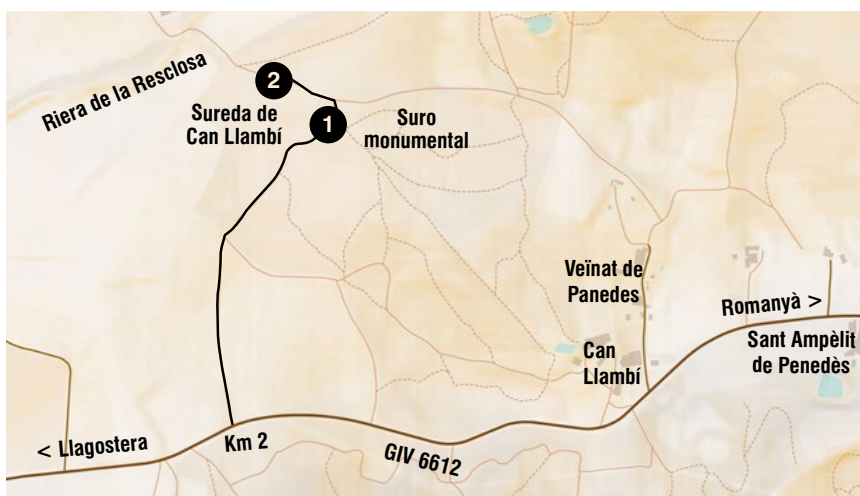
1. Nonki Nishimura
2. Clara Oliveras
3. Roger Martí i Francesc Ginesta
4. Zaida Guerrero i Rossana Pinho
5. Daniel Vera i Valbona Fejza
6. Paula Anta

1. Lluís Xifra
2. Eduard Baulida

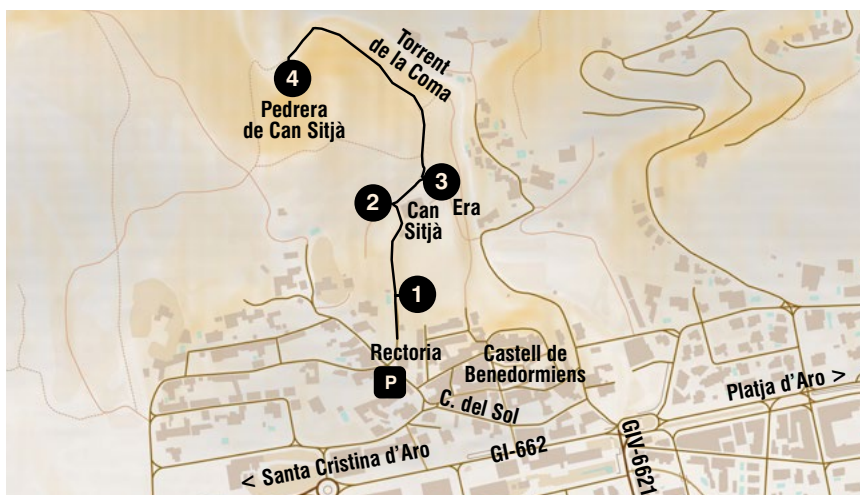
CASSÀ DE LA SELVA

1. Última Vèrtebra
2. Susana Malagón

LLAGOSTERA

1. Josep Bamala
2. Tomàs Pons
3. Laura Lio
4. Xavier Vilagut

CASTELL D'ARO

Les Gavarres, situades a l'extrem septentrional de la serralada Litoral Catalana, a cavall de les comarques del Baix Empordà i el Gironès, ofereixen un extens paisatge forestal de prop de 350 km² repartits per una vintena de municipis.

L'espai atresora valuosos recursos forestals —una de les millors mostres de sureda i pineda de pinastre del país— i constitueix una excel·lent reserva de poblaments florístics i faunístics mediterranis, amb espècies singulars.

La salvaguarda dels valors naturals, paisatgístics, culturals i socials de les Gavarres va motivar la inclusió d'aquest espai al Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), aprovat el desembre de 1992, i a la Xarxa Natura 2000, segons l'acord de govern de 5 de setembre de 2006.

La superfície protegida i delimitada com a Espai d'Interès Natural les Gavarres comprèn 28.672 hectàrees.

El Consorci de les Gavarres, creat l'any 1998, té com a objectius principals protegir, millorar i restaurar el patrimoni del massís, afavorir el desenvolupament local i l'aprofitament sostenible dels recursos, ordenar-ne els usos de lleure i fomentar l'educació ambiental i la recerca. És un consorci d'administracions i associacions adscrit, des de l'any 2018, a la Diputació de Girona i integrat, a més, per la Generalitat de Catalunya, els consells comarcals del Baix Empordà i del Gironès, vint ajuntaments amb territori dins l'Espai Natural Protegit de les Gavarres (la Bisbal d'Empordà, Calonge, Cassà de la Selva, Castell-Platja d'Aro, Celrà, Cruïlles-Monells-Sant Sadurní de l'Heura, Forallac, Girona, Juià, Llagostera, Llambilles, Madremanya, Mont-ras, Palafrugell, Palamós, Quart, Sant Martí Vell, Santa Cristina d'Aro, Torrent i Vall-llobrega) i les associacions Consorci Forestal de Catalunya i Associació de Gestors Forestals de les Gavarres.

GAUDEIX Les Gavarres

Consorci
Gavarres

Diputació de Girona

Generalitat
de Catalunya

Visitgavarres

Rutes

Agenda

Portes
de les
Gavarres

@cgavarres
gavarres.cat

visitgavarres.cat

Consorci
Gavarres

Diputació de Girona

artigavarres.cat